

der nu skulde kunne ske en modsat Udvikling af den, man har set, jeg veed ikke i hvor mange Aarhundreder, vist saa længe Verden har staaet. Det ærede Medlem maa jo vel erindre, at her er jo ikke Tale om Afgifter, der vare i nogle Aar, med Hensyn til hvilke det altsaa kunde være rigtigt at tage Hensyn til en kort, forestaaende Tid. Her er netop Tale om en Afgift, som er paa- lagt for bestandig, og med Hensyn til hvilken der jo netop ved Fasthættelsen er blevet taget Hensyn til, at den efter al Sandsynlighed vilde være bestandig stigende. Det er Noget, man vistnok kan betragte som en Kjendsgjerning, at der er foretaget Masser af Salg netop med det for Dø, at man ved ikke at sætte Afgiften til enten en Sum een Gang for alle eller en fast Pengeafgift, men meget mere sætte den til en Kornafgift, skafte sig et virkeligt Vederlag for den Forhvielse af Jordværdien, som man ifølge den Udvikling, Verden havde taget, forudsatte fremdeles vilde blive ved. Det har ialtfald været den Forudsætning, hvorfra de Paa- gjældende ere gaaede ud; det kan man vistnok være meget rolig for. Det er derfor, jeg siger om en Omfætning nu efter de sidste 24 Aars Kapitelstart, at den er ubillig og uret- færdig mod de Paaagjældende. Det kan ikke nytte at komme med en Henvisning til, hvad der finder Sted med Hensyn til Afsløsningen af de Staten og offentlige Stiftelser hen- hørende Arveskæftafgifter. Der har der jo ligejom ved Salget af det Staten tilhørende Bøndergods gjort sig ganske andre Principer gjældende end de, man paa nogen Maade tør anvende overfor Private. Det er ganske sik- kert, at de Regler, som ere blevne givne for Salget af Statens Bøndergods, vare meget billige og humane, og det Samme gjælder med Hensyn til Afsløsning af Arveskæftafgiften overfor Staten, men deraf følger ingenlunde, at man bør følge lignende Regler overfor Private. Naar det ærede Medlem fra Møen (Bojfen) bemærkede, at man til Trods for, at de Regler, som vare bragte til Anvendelse ved Loven af 25de Marts 1871 med Hensyn til Afsløsningen af de Staten tilkommende Arveskæftafgifter, vare meget milde for de Paaagjældende, kun havde fundet forholdsvis Saa, som vilde gaa ind derpaa, da er dette Noget, som jeg gjerne vil tro, men jeg tror derfor heller ikke, at Trangen til Afsløsnings- love paa dette Punkt er saa stor. Naar de Vedkommende ikke vilde gaa ind paa Billaar, som man maa erkjende vare saa billige, at de næsten ligefrem vare en Gave, da synes dette mig ganske vist at være et Vidnesbyrd om, at Trangen dertil ikke kan være stor. Det forekommer mig altsaa ikke, at dette her

kan ansøres som et Argument. Iøvrigt skal jeg ganske vist erkjende, at som Retsbrud be- tragtet kan dette Lovforslag ikke stilles fuld- stændig ved Siden af det Lovforslag, som vi havde til Forhandling iforgaars, og maaste heller ikke ved Siden af det, som vi havde til Forhandling en af de foregaaende Dage. Maaste vilde man ogsaa se dette Lovforslag i et noget mildere Lys, hvis man ikke saa det i Belysning af de to foregaaende Lov- forslag, men naar man ser det som Helhed, saa tror jeg, at det betegner en agrarisk Ret- ning og en agrarisk Udvikling, som ikke kan bestaa med Grundlovens Forstrifter.

Falbe-Hansen: Jeg maa tilstaa, at jeg blev noget overrasket ved de Ytringer, som fremkom fra den ærede sidste Taler, og navnlig overraskede det mig, at han kunde undre sig over, at jeg var fremkommen med en lille Bemærkning, som han antog skulde staa i Strid med, hvad jeg privat skulde have udtalt overfor ham. Da man altsaa synes at have opfordret mig dertil, skal jeg gjerne udtale, hvad min Mening er om dette Lov- forslag. Min Mening er da den, at det i Almindelighed maa siges, at der er Trang til denne Lov, men at den paa forskellige Punkter gaar noget videre, end den tilstedeværende Trang berettiger til. Hvad særlig angaar Spørgsmaalet om Kornets Ansæt- telse i Pengeværdi, da er det ganske vist min Anskuelse, at der bør gives Frihed til at ansætte Afgifter og Ydelsers enten i det ene eller i det andet Værdimaal. Men fordi jeg saaledes ikke i alle Punkter kan slutte mig til det foreliggende Lovforslag, kan det dog ikke synes underligt, at jeg gjør en enkelt Bemærkning om et Forhold, som netop falder indenfor et Omraade, som jeg særlig har bestjæftiget mig med. Af de Ytringer, som det ærede Medlem fremkom med angaa- ende Kornpriserne i tidligere Tider — og hvilke Ytringer netop vare hentede fra Bemærkninger, som jeg er fremkommen med — kunde man let drage den Slutning, at der i Fremtiden vilde komme en lignende Bevæ- gelse som den, Fortiden havde udvist, at denne Bevægelse allerede var begyndt, og at der var Tegn til, at den vilde vedblive. Herimod maa jeg nedlægge en Indsigelse. Det Indtryk, som jeg har faaet af de bestaa- ende Forhold, er det, at alle Tegn tyde paa, at vi snarere ville faae en modsat Be- vægelse i dette Forhold end en Fortsættelse af den tidligere Bevægelse. Man kan selv- følgerlig ikke sige, hvad der vil ske i Aar- hundredernes Løb, men det ser ganske vist min Mening, at det vil gaa saaledes, at saa langt et Tidrum, som man er istand til at